

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966598624/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

tet give mig et *Equivalent* for dem, men saa ofte jeg Bad ham derom, svarede han mig: om jeg ikke undte ham at Leve længere.

Sidst i Aaret 1777 havde *Directionen* forskaffet *Bredal* en Pension af 200 Rdr og sit Arbeyde Ligefuldt Betalt, men da den skulde først 30 Begynde med 1778 saa døde han førend *Qvartalet* faldt. J *Martij* Maaned blev *Warnstedt Directeur*, og kort derefter lod *Guldberg* mig kalde til sig, og i *Dronningens* Navn gav mig et *Sujet*, som hun ønskede at see udført i en *Comedie*. Jeg anvendte al muelig Flid der 35 paa, og da jeg havde det færdig sendte jeg det til *Fredensborg*. Baade *Dronningen* og *Guldberg* Biefaldt det i høieste Grad; han flyede det selv til *Warnstedt* med Befalning at sætte det strax i Arbeyde til at spilles, men det er ikke spilt endnu, og lige saa lidet har jeg faaet den ringeste Betalning for det. *Wessel*, som af *Phantasie*, skrev 40 et ubrugeligt Stykke 1784 skaffede *Warnstedt* 200 Rdr for det; men jeg, som efter høy Befaling anvendte mine yderste Kræfter paa et tørt *Sujet* kan med alle mine derom gjorde Erindringer, ikke erholde noget.

Foruden alt det jeg havde arbeydet for det Danske *Theater*, kan 45 jeg endnu ved Breve fra *Nielsen*, *Linde* og [*Revidil*] *Reverdil* beviise at jeg var den, som ved disses Hielp, forskaffede *Trouppen* Underholdning i *Sørge* Aaret efter salig Kongen, da *Magistraten* Fiorten Dage før Kongens Død Betog den *Gagen*. Da jeg altsaa paa saa forskiellige Maader havde saa meget at kræve af det, hvor kunde jeg da troe, at 50 man ikke skulde tænke paa mig, naar man vilde give *Bredals* Pension Bort. Vel sandt, at *Warnstedt* vel havde den største Deel deri, 43 der ved sine Listige og underfundige Rænker holdt mig fra at søge hos den nye *Direction* om Arbeyde, men stødet ramte mig derfor lige haardt, da denne Pension ikke allene Blev deelt imellem *Wessel* og *Thorup*, hvor af den sidste aldrig havde gjort noget for *Theatret*, og det som værre 5 er ikke duer dertil, men *Warnstedt* endog sidst i 1779 sendte mig med

det meest nærgaaende Brev et Stykke tilbage, som jeg vendtede Penge for, og hvori mig Blev sagt, at Jndretningen ved *Theatret* ikke meere tillod at tage imod mit Arbejde. Det Onde, som jeg endnu daglig føler, og som efter al Sandsynlighed vil ende mine Dage, er endnu en Virk-

10 ning af dette umenneskelige Brev.

De maae selv dømme hvor gruesom min Forfatning var; jeg havde fortient mindre i det Aar end de forrige og havde maattet Betale Huusleye. Jeg havde jntet at Leve af, og i steden for at faae Penge, som jeg havde fortient Blev Haabet mig Betaget om at fortiene noget i Fremtiden.

15 Jntet uden den faste Tiliid til Forsynet, som min Beste Fader havde lagt i min Barm holdt mig fra Fortvivlelsen. De meest gruesomste Følelser Bestormede min Siel: Skuffet, Bedraget og forfulgt af et Menneske, der havde gjort mig saa store Eeder og Løfier, der skyldede mig saa uendelig mange Venskabs Beviiser, som jeg aldrig havde gjort noget imod og som

20 endnu skyldede mig reede laante Penge; jngen Hielper Midler for det nærværende, og ingen Udsigt til Haab i det Tilkommende. Jmidlertiid maatte der tænkes paa noget, og i Fortrøstning paa det mig Lovede *Gratiaal* Begyndte jeg at oversætte *Cervantes* Fortællinger. Da jeg arbejdede langt ud paa Natten, saa var jeg efter Fiorten Dages Forløb saa

25 vidt at jeg kunde Begynde at lade trykke, og da *Subscribenternes* Antall blev større end jeg formodede saa Begyndte jeg at fatte Moed igjen; men det værste var endnu tilbage.

Jeg havde to Aar forhen Leveret et *Oratorium* til Hoffet, som var bleven antaget, men ikke Betalt, endskiønt jeg adskillige Gange havde mindet

30 Grev *Holst* derom. Da nu *Schack* i Foraaret 1780 Blev *ober Hoff Marchal* skrev jeg ham til derom, og fik det, hvoraf jeg betalte Huusleye og Folke Løn. J Haab om at faae min Bog trykket i et par Maaneder, havde jeg bedet *Zoega* at forstrække mig mit Qvartal, som han ogsaa gjorde, men i Steden for 2 Maaneder, trykkede *Møller* paa det i Tie, og

35 hvad jeg udstod i den Tiid vilde jeg ikke unde *Warnstedt* at prøve. Dyrt var alleting, Leve skulde jeg, og jntet havde jeg at Leve af. Jeg vidste